

Lindt
&
Sprüngli

LISA GRAF

Lindt
&
Sprüngli

Két család,
egy szenvedély

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Lisa Graf: *Lindt & Sprüngli. Zwei Familien eine Leidenschaft*
First published in 2024 by Penguin Verlag,
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH,
München, Germany

Ez egy történelmi regény, amely a Lindt & Sprüngli cég történetén alapul. Azonban számos valós esemény és szereplő megváltoztatott formában szerepel a műben, így a tények és a fikció elválaszthatatlan művészi egységet alkotnak. Nem áll fenn együttműködés a Lindt & Sprüngli céggel, így semmiféle licenckapcsolat nem keletkezett. A cégnév használata kizárólag a leíró jellegből adódik, és nem a márka azonosítását szolgálja.

Fordította
Molnár E. Eszter

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Bürosüd
www.buerosued.de

ISBN 978-963-636-584-4

Minden jog fenntartva

© Penguin Verlag 2024

© Kossuth Kiadó 2025

© Hungarian translation Molnár E. Eszter 2025

Borítófotók © Laura Kate Bradley, Joanna Czogala / Arcangel

AZ IDŐ NEM HALAD

Az idő nem halad, vesztég áll,

Csak mi kelünk rajta át;

[...]

Egy csepp reggeli harmat

Villan a verőfényben;

Egy nap lehet gyöngyszem

S egy évszázad semmi, értéktelen.

GOTTFRIED KELLER

Előszó

Katharinát mindenhová elkísérte a csokoládé, vanília, dió, fahéj és cukor illata. Arany nyuszik és csokoládégolyók vetétek körül. A csomagolófóliák aranyban, ezüstben s a szivárvány összes színében csillogtak. A polcon táblás csokoládék álltak felstószolva. Mellettük különféle méretű, téglalap és kocka alakú, elegáns fehér és kihívóan tarka csokoládésdobozok sorakoztak. Az anyukájuk megígérte, hogy választhatnak valamit. Katharina kosara azonban még teljesen üres volt. Képtelen volt eldönteni, mit akar. Hiszen itt minden finom, és minden darabnak olyan szép a csomagolása!

De vajon hol lehetnek a többiek? Katharina megállt, és körülnézett. Az édesanyja még mindig az üzlet közepén álló pultnál várakozott, ahol egy *maître chocolatier* és egy *maîtresse chocolatière*, azaz férfi és női csokoládémester éppen a bemondott neveket pingálta cukormázzal a csokoládétáblákra. „Fanny nagyi részére” – írta a férfi, „Sybille néni részére” – írta a nő. A mester és a kolléganője egyaránt magas szakácssapkát és fehér kötényt viselt, amelyen aranyszínű hímmzéssel virított a cég neve. Mami ügyelt rá, hogy a Fannyt ipszilonnal, a Sybillét pedig elől ipszilonnal, középen pontos i-vel írják.

És tényleg, vajon hol lehetnek a testvérei? A fiúk még mindig annál a nagy szökőkútnál álldogáltak, amely már a csoko-

ládémúzeumi idegenvezetés kezdetén lenyűgözte őket. Hány méter magas lehet? Úgy öt, vagy talán hat? A világos színű tejszokoládé nyúlósan csöpögött a hatalmas habverőről. Minden bizonnyal ez a világ legnagyobb csokoládé-szökőkútja, de legalábbis a legmagasabb. Katharina hallotta, amint a testvérei arról vitatkoznak, vajon milyen ízű a lecsöpögő csokoládé, és egyáltalán meg lehet-e enni. És miután lefolyt, vajon újra viszszapumpálják-e a masszát, ahogy az igazi szökőkutakban a vizet? Hány kiló csokoládé kell hozzá, és fel kell-e melegíteni ahhoz, hogy folyékony maradjon? És a nap végén, amikor a múzeum bezár, vajon lekapcsolják-e a szökőkutat? És akkor mi lesz ezzel az óriási mennyiségű csokoládéval?

Katharina csodálta, hogy még mindig ennyire odavannak a csokoládéért. Ő maga már túl sokat kóstolt az egyes megál-lóknál, míg bejárták a kiállítást. Megízlelte a legmagasabb ka-kaóartalommal rendelkező étcsokoládét, a világos tejszokolá-dét, amelyben több tej és kevesebb kakaó van, valamint a fehér csokoládét, amelyet teljesen kakaómentesen készítenek. Csak kakaóvajra, cukorra, diófélékre, fűszerekre és egyéb finomsá-gokra van szükség hozzá. Katharina odaintett a testvéreinek, majd visszatért a boltba, és megvárta, hogy a nagy és Sybille néni részére feliratozott ajándékok elkészüljenek, és becsomagolják őket. Az egyik polcoktól szabadon hagyott falon néhány bekeretezett portré, a csokoládégyár eredeti kinéze-tét ábrázoló kép, továbbá macskanyelv- és tábláscsoki-reklám lógott.

– Mit nézel? – kérdezte az anyja, akinek már jócskán tele volt a bevásárlókosara.

Anton bácsi és Mila néni is névre szóló csokoládét kap majd, akárcsak – minden valószínűség szerint – Mami kollé-ganői az irodában.

Katharina a falon függő arcképekre mutatott. Beletelt egy kis időbe, míg az anyja is észrevette a dolgot.

– Ezek ugyanazokat a neveket viselik, mint a bátyáid – állapította meg. – Na végre, itt is vannak.

A két fiúnak végre sikerült elszakadni a csokiszökökúttól. David inge kibújt a nadrágjából, Rudy, a fiatalabb pedig valamilyen folyékony dologba dugta a fejét. Remélhetőleg nem a szökökútból folyó csokoládéba. A homlokába lógó tincsei összetapadtak.

– Talán csak nem estél a szökökútba? – kérdezte a fiát.

Rudy azonban csak vigyorgott és a fejét rázta.

– Csak melegem volt – felelte –, úgyhogy a csap alá tartottam a fejemet.

A mosdók felé bökött.

– Fiúk, nézzétek csak! – Katharina a falon függő portrékra mutatott. – Nem tűnik fel nektek valami?

– Csupa öregember – állapította meg Rudy. – Élnek még?

– Csudát – mondta David –, nézd a feliratokat! Csupa öreg régi kép.

– És még? – kérdezte Katharina.

– Az egyiket ott fenn Davidnak hívják – folytatta Rudy –, a másikat meg Rudolfnak. Akárcsak minket.

Rávigyorgott a testvére.

– Ó, nézd – mondta ő –, a mellette lévő képen pedig megint egy Rudolf van!

– Alattuk meg, akik úgy néznek ki, mintha ikrek lennének, na lássuk, az egyiket Johann Rudolfnak, a másikat David Robertnek hívják.

A fiúk összenéztek.

– Katharina viszont egy sincs – állapította meg David, és vállat vonva a testvérere pillantott. – Pech.

– A képek közül egyik sem ábrázol nőt – vágta rá Katharina.
– Mert nem voltak nők a családban – vélte Rudy. – Csak fiúk.

– De akkor hogy lettek ezek a fiúk, te nagyokos? – nézett Katharina a testvéreire. – Ha azok ketten, mármint az ikrek, a középső sorban lévő férfiak egyikének a fiai, akkor egy anyának is léteznie kellett.

– És biztos voltak lánytestvéreik is – tette hozzá az anyjuk.

– És azok hol vannak? – nézett Rudy kérdően a testvéreire.

– Otthon – vágta rá David. – Mert nem voltak fontosak. Mármint a csokoládégyár szempontjából.

– És mitől vagy ebben olyan biztos? – kérdezte Katharina.

– Különben ők is itt lógnának bekeretezve – jelentette ki David.

Az anyjuk megállította Renit, az idegenvezetőjüket, aki útban az új csoportja felé éppen mellettük haladt el.

– Kérem, Reni! – szólt oda az anyjuk. – A lányomnak még volna egy apró kérdése.

– Igen, tessék. Szívesen válaszolok, ha tudok.

Katharina meglepetten hebegte:

– Mi a helyzet a nőkkel? Itt csak a család férfi tagjai láthatók, és valamennyit ugyanúgy hívják, mint a testvéreimet.

– Jé, tényleg! Ilyen még soha sem fordult elő. Milyen mulatságos! Valójában két családról van szó. Az egyik Rudolf azonban sosem házasodott meg, és gyerekei sem születtek, már amennyire én tudom.

– És a másik Rudolf? – kérdezte Katharina.

– Annak volt felesége, hiszen az ő fia volt Rudolf és David.

– Lánya nem is volt? – faggatta tovább Katharina.

– Erről semmit sem tudok.

– És kit vett feleségül? – kérdezte Katharina anyja.

– Sajnos nem tudom, hogy hívták. Róla portré sem készült, sajnálom.

Katharina épp mondani akart valamit, de Rudy a csapzott hajával megelőzte.

– Biztos Katharinának hívták – mondta.

– Kit? Az egyes számú Rudolf feleségét vagy a kettes számú Rudolf lánytestvérét? – kérdezte Katharina.

– Mindkettőt – jelentette ki Rudy. – Nem erőltették meg magukat, egyszerűen mindig ugyanazokat a keresztneveket használták. Egész biztosan a lányoknál is.

– Egyszer majd utánaolvasok – ígérte meg Reni. – Lehet, hogy még Katharina egy, vagy Katharina kettő arcmására is rábukkanok valahol, és akkor azt is meg tudom mutatni a csoportjaimnak. Most viszont mennem kell, a következő csoport már vár. Viszlát!

– Viszlát! – kiáltotta Katharina anyja. – Jövőre megint eljövünk, és akkor majd elmesélheti, mit sikerült kiderítenie.

– Legalább egy Katharináról – tette hozzá Rudy, és szortyogott egyet. – Vagy kettőről.

A kis társaság három arany nyuszival, egy tucat táblával a kedvenc csokoládéjukból és fejenként egy marék piros, kék és zöld csokoládégolyóval vonult ki az üzletből.

– Viszlát, csokoládé-szökökút! – fordult még egyszer hátra Rudy, mielőtt végleg kilépett volna az ajtón.

Már majdnem besötétedett, a tó felől hűvös szél csapott az arcukba. Futniuk kellett, ha nem akartak lemaradni a Zürich-be visszafelé tartó buszról, amely épp akkor gördült be a kilchbergi megállóba.

1826

Rudolf

Május elejét írtak, a hársfák friss levelei világoszöld pacákat festettek a házak közé, Rudolf pedig úgy futott hazafelé az iskolából, mintha kergetnék. Ezúttal nem kalandozott el erre-arra. Nem tett kitérőt a Limmat partjára, a Sonnenquai-re, ahol a csónakosokat szokta figyelni, akik hosszú, keskeny, fából készült ladikjaikkal, a weidlingekkel – ahogy Zürichben nevezik – hordókat, ládákat, szalma- és szövetbálákat szállítottak. Máskor órákig elnézelődött a rakparton anélkül, hogy elunta volna. Ezen a napon azonban sietett haza. Pillantásával egy kacsapár röptét követte a folyó fölött. Mire azok a leszálláshoz készülődtek, már be is fordult a Marktgasséra, s úgy tépte fel a Confiserie Vogel ajtaját, hogy a belépést jelző csengők éktelen kalimpálásba kezdtek. Szembe találta magát Berthával, aki rózsaszín, kerek arcával és az övénél nem sokkal nagyobb, ám kétszer olyan vastag kezével állt a pultnál. Épp egy tepsi Zürcher Leckerlit, azaz mézes süteményt igyekezett egy aranszegélyű, fehér porcelán süteményestálcán elhelyezni.

– *Grüezi*, Ruedi – köszöntötte Bertha –, ellógtál az utolsó óráról? Máskor nem ennyire sietős neked hazaérni.

Rudolf nem mutatta csalódottságát. Azt remélte, a párnás kezével mézes csemeget rendezgető Bertha helyett végre megint az édesanyját találja az üzletben. A keze már a hátsó ajtó kilincsen feküdt, amikor Bertha utána szólt:

– Meglátod, rendbe jön majd! Anyukád hamarosan talpra áll, és megint olyan lesz, mint régen – csacsogta Bertha. – Csak legyél hozzá nagyon kedves!

Rudolf átfutott a hátsó udvaron, fel a lépcsőn, a lakásba. Vajon az utóbbi időben mindig kedves volt az anyukájához? Amióta Mami beteg, mindennap többször is feltette magának ezt a kérdést. De sohasem talált kivetnivalót a viselkedésén, kivéve talán azt, hogy mindig nagyon sokáig tartott hazaérnie az iskolából. Lehet, hogy emiatt aggódott érte, és ettől betegedett meg? Pedig sosem szidta meg. Csak az apja. Mami soha.

A konyhában egy fazék állt az asztalon, benne a maradék leves, mellette két szelet kenyér. Rudolf azonban egyáltalán nem volt éhes. Beóvakodott a résnyire nyitva hagyott hálószobaajtón. Mami bőre majdnem olyan fehér volt, mint a párna a feje alatt, és csaknem olyan áttetsző, akár a vékony selyempapír. Láta, ahogy az ereiben kering a vér. A homlokán izzadáscseppek gyöngyöztek, a szemét csukva tartotta, de a szemhéja megremegett, mintha érezte volna, hogy valaki belépett a szobába. Az éjjeliszekrényen a kakukkfűtinktúrás üvegcsé üresen álldogált. Rudolf kinyitotta a szekrényt, ahol az édesanyja a maga készítette gyógynövénykivonatokat tartotta, de nem talált teli üveget. A szekrényajtó megnyikordult, ahogy igyekezett visszacsukni. Ijedten pillantott hátra, de az édesanyja nem ébredt fel a zajra. Halk szortyogással lélegezte ki a beszívott levegőt. Mikor gyógyul meg végre? De ugye meggyógyul az ő mamikája, és megint készít neki ebédet, felme-

legíti a levest és meghallgatja, hogy a kisleány milyen élményeket szerzett az iskolában és hazafelé a városban?

Látott egy nagy kőcsagot, amely az árokban állt, és hosszú csőrével épp egy kövér békát szedett ki a víznövények közül. A Schippe mellett a hajósok annyira megpakoltak egy weidlinget, hogy az egyik oldalon a víz átbukott a csónak peremén. Egy ládát visszadobtak a partra, ám az összetört, és egy beszakadt fülű, barna foltos malac szaladt ki belőle sívítva, a Werdmühle irányába. Kinek mesélhette volna el mindezt? Az élmények így fabatkát sem értek. Senkit sem érdekelt, hogy mi mindent látott ma, vagy az elmúlt pár napban, amióta az anyja beteg. Az apja a cukrászműhelyben dolgozott, a bátyja, David a Sihlquai-n levő építkezésen, egy ilyen Bertha-félenek pedig semmit sem akart elmesélni. Valójában csak Maminak mesélt volna szívesen, senki másnak.

Rudolf belekanalazott a hideg levesbe, és harapott egyet a kenyérből. Aztán beszaladt a szobájába, az ágy alól elővette szappan méretű pléhdobozát, lefújta a fedeléről a port, majd zsebre vágta. Mielőtt kilépett volna a lakás ajtaján, még egyszer benézett az anyukájához a szobába. Még mindig aludt, és továbbra is hallotta azt a neszt, ami a lélegzését kísérte, s bár már nem volt olyan hangos, Rudolfnak mégis veszedelmesnek tűnt. Leszaladt a lépcsőn, át az udvaron, majd a hátsó bejáraton keresztül bement az üzletbe, köszönt Hurther szerkesztő asszonynak, aki épp Berthával beszélgetett, miközben az négy szelet vajaskrémtortát csomagolt papírba, és még egy marék mézes csemegét, és friss hüppent, rolettit is tett a vevőnek szánt csomagba.

– Már meg is ebédeltél, Ruedi? – kiáltott utána Bertha. – Hová szaladsz már megint?

– Valamit be kell szereznem Maminak – válaszolta Rudolf kifele menet, és hagyta, hogy az ajtó becsapódjon mögötte.

Tulajdonképpen elég lett volna, ha átsétál az utca túloldalára, de nem akarta, hogy bárki megtudja, hová készül. Így aztán végigszaladt a Marktgassén, egész a Münstergasséig, majd rögtön vissza a Krebsgassén.

A hátsó bejáraton át lépett be az Elefánt patikába, ahol azonnal megcsapta az öreg fabútorok és a falakat körben takaró szekréneysor gondosan felcímkézett fiókjaiban s a barna mázas, fedeles kerámiaedényekben tárolt szárított gyógynövények sajátos illata. Bár a patika az elefántról kapta a nevét, jobbra, a pult felett egy nagy, barna pettyes csuka, balra pedig egy kitömött krokodil lógott, ami ugyan nem volt sokkal nagyobb a csukánál, viszont a ragadozó halnál sokkal több fog sorakozott a szájában. Flückiger úr, a patikus egy recepttel a kezében állt a létrán, és az egyik fiókban kotorászott.

– *Grüezi*, Flückiger mester – köszönt neki Rudolf.

A patikus az orra hegyére tolta kerek olvasószemüvegét, és a lencse felett szemügyre vette a fiút.

– Nicsak, egy kis Sprüngli. Mi szél hozott? Csak nem vagy beteg?

– Nem én, hanem Mami – válaszolta Rudolf. – És elfogyott a kakukkfűtinktúra, amire pedig okvetlenül szüksége van a köhögése miatt.

A krokodil ide-oda himbálódzott, miközben a patikus leereszkedett a létrán. A krokodil jól úszik, pedig nem is hal, magyarázta neki Flückiger mester, amikor az édesanyjával itt járt. Akkoriban még fiatalabb volt, és sokáig üldögélt a Limmat partján, arra várva, hogy megpillant egy krokodilt a folyóban. A bátyja még hetekkel később is ezzel ugratta. Azt

hitte, ez csak amolyan kifogás, és Rudolf egyszerűen csak fél a víztől.

– Azt mondd, édesanyád köhög? Mióta? – tudakolta a patikus.

– Már két hete. Folyton csak alszik, falfehér és zajosan lélegzik.

– Láza is van? – kérdezte a patikus. – Ha megtapintod, forró a homloka?

Rudolf erre nem tudott válaszolni.

– Papi azt mondja, lement a láza, de még mindig gyenge, nem tud felkelni.

A gyógyszerész egy nagy, barna üveget hozott be a hátsó helyiségből, egy finom szőrszítán átszűrte a gyógynövényinktúrát, és egy kisebb üvegcsébe töltötte.

– Hm, azt mondd, gyenge? Valószínűleg kimerült. A jó asszonynak épp elég dolga van az üzletben, otthon a háztartásban, meg aztán ott vagytok ti, gyerekek, és ha ez még nem volna elég, segít a szomszédoknak is, ha valahol baj van. Az édesanyád egy angyal, és majdnem olyan jól kiismeri magát a gyógynövények között, mint én.

Egy puha törlővel megtörölte a kis üveget.

Rudolf elővette a pléhdobozkát a zsebéből, és nagy csörgéssel a pultra tette.

– Várj csak! Azt mondd, kimerült? – A patikus odalépett egy asztalkához, amelyen egy nagy rézmozsár állt. Odaintette Rudolfot magához. – Nézd csak, épp ezzel kísérletezem.

Mivel Rudolf nem látott bele az edénybe, a patikus odatolt számára egy fellépő létrát a munkasztalhoz. A fiúcska felmászott, és a mozsár alján egész finom, barna port látott, ami enyhén fanyar, kesernyés illatot árasztott.

– Ez milyen orvosság? – kíváncsiskodott Rudolf.

– Ez kakaó – válaszolta Flückiger. – Pörkölt kakaóbabból nyerik ki. Ezzel végzek épp kísérleteket. Egész finomra töröm a mozsárban, cukrot adok hozzá, aztán a keveréket tovább öröölöm, majd forró vízzel keverem ki. Nagyon jó íze van, talán eleinte egy kicsit furcsa, de meg lehet szokni.

– És ettől Mami újra erőre kaphat? – kérdezte Rudolf.

A patikus bólintott.

– Ha a kakaót vízzel keverjük, akkor nagyon felhígul. Érted? Rudolf biccentett.

– Ezt a bizonyos port nem lehet csak úgy, kanállal bevenni? A gyógyszerész biccentett a fejével.

– De, lehet – mondta. – Úgy viszont nem jó az íze, és köhögésre ingerel. Ezért aztán kipróbáltam valamit.

Intett Rudolfnak, hogy kövesse a hátsó helyiségbe. A patikus itt keverte az orvosságokat, készítette a kenőcsöket és a gyógynövénykivonatokat. Egy tégelyben folyadék rotyogott a tűz fölött. Rudolfnak ismerős volt ez a kesernyős illat, minden bizonnyal vermut, amit az anyja tea formájában adagolt, ha valaki gyomorgörcsökre vagy puffadásra panaszkodott. A gyógyszerész levette a fazekat a tűzről, és egy tégelyt tett fel a helyére, amelyben vaj volt, de egyáltalán nem volt vajillata. Kivett a mozsárból egy keveset a kakaó-cukor keverékből, egy csipetnyi olvadt vajat tett hozzá, és egy spatulával az egészet gyorsan elkeverte. Végül a csomósodó masszát egy faformába nyomkodta.

– Nézd, ezek már kihűltek!

A patikus kiütögette a kakaótallérokat a formából, egyet felvett, kettétörte és odaadta Rudolfnak, hogy megkóstolja. A kakaótallér a cukor dacára még mindig meglehetősen keserű volt. Ahogy Rudolf leharapott egy kis darabot, a szája tele lett homokszemekre emlékeztető morzsával.

– Mit szólsz hozzá? – kérdezte a patikus.

Rudolf elgondolkodott.

– Süteménynek nem elég édes, és túlzottan szemcsés – válaszolta.

Nemhiába volt egy cukrász fia.

– Hát orvosságnak? – tudakolta Flückiger.

– Orvosságnak elmegy. Nem olyan borzasztó, mint a vermut, amit az ember csak akkor képes meginni, ha tényleg fáj a hasa.

– Látom, apád és anyád keze alatt tanultál – somolygott Flückiger.

– De Flückiger mester, ha maga ilyen tallért készít, akkor az biztosan orvosság. Mi ellen használ?

– Gyengeség és kimerültség ellen. Visszaadja az erőt és az életkedvet. Ráadásul még az íze is kellemes.

– Akkor rögtön elviszem az összes tallért, amije csak van, hogy Mami megint erős és egészséges legyen.

– Hohó, te kis mohó, akkor igencsak sok igazi tallérnak kellene a dobozkádban lennie. A kakaó nagyon drága, az én kakaóvajjas elegyemet pedig felettébb költséges előállítani. Tartok tőle, hogy egyetlen ember sem tudja ezt megengedni magának. Aztán még magam sem vagyok elégedett az eredménnyel. Túlságosan durva, szemcsés.

– De hátha segíthetne Mamin!

Rudolf csalódott volt. A patikus csak nem teheti meg, hogy mindent megmutat, megkóstoltat vele, aztán üres kézzel küldi haza, holott az édesanyja betegen fekszik otthon. Rudolf nyelt egyet. Fogta a pléhdobozkáját, és a tartalmát a pultra ürítette. A kis kupacban található két legértékesebb darab a két húszrapennes volt, a többi érme még kevesebbet ért. Elkapta a pa-

tikus együttérző pillantását, és az ajkába harapott. Flückiger felsóhajtott.

– Még szerencse, hogy az én Gertraudom most nincs itt a boltban. Egész biztos összeszidna.

Elvette a két húszast, a többi érmét a pulton hagyta. Ezután odatette a pultra a kakukkfütinktúrás üvegcsét, és egy darab papírba becsomagolt két csokoládés tallért.

– Nesze, fogd! Hamarosan itt az én Gertraudom. Minden jót édesanyádnak! Remélem, hamarosan újra láthatjuk az utcában és a cukrászüzletben.

Rudolf szipogva elpakolta a csokoládétallérokat, majd a barna üvegcsét és legvégül a pénzesdobozkáját.

– Minden rendbe jön! Gyere el újra, és meséld el, hogy használtak-e a csokoládétallérjaim, rendben? – mondta búcsúzóul a patikus.

Rudolf biccentett. Mikor már fél kézzel az ajtót fogta, ki-préselt egy „köszönöm”-öt, majd amikor már kint állt a Krebssgassén, gyorsan kitörölt egy könnyecseppet a szeme sarkából. Hazafelé azon gondolkodott, hogy milyen drágák ezek a csokoládétallérok és milyen rosszul van az egész massa összekeverve. Mintha föld kerülne az ember fogai közé. Ha édesapja hozzájuthatna a szükséges alapanyagokhoz, biztosan addig dolgozna vele, amíg a massa sokkal simábbá, könnyebben formálhatóvá válna. Talán még egy-két fűszert is tenne bele, hogy kellemesebb legyen az íze. Papinak biztos lenne valamilyen jó ötlete. Flückiger mester azt mesélte, hogy az ősi mexikóiaknál az értékes csokoládé a királyok és papok itala volt. Zürichben viszont egyetlen király sem volt, a papok pedig nem úgy néztek ki, mint akik nagyon dúskálnának. A zürichi gyárosoknak a fonó- és szövőgyáraikkal viszont annyi a pénz-

zük, mint a pelyva, legalábbis ezt állította a barátja, Heini. Az lenne csak az üzlet!

Katharina

Az édesanyja immár másodszor jött be a szobába és súgta Katharinának, hogy estére vihar készül. Jóllehet Katharina hallotta, amit mondott, mégsem válaszolt. A két cimbalomverő úgy repkedett fel és alá a trapéz alakú hangszer keresztben kifeszített húrjai felett, mintha a darab Katharina közreműködése nélkül, magától szólalna meg. A lány kotta nélkül játszott, csak egy hely volt, ahol néha elakadt, vagy nem találta el tisztán a húrokat. Ezt senki sem venné észre, kivéve az apját. Így aztán muszáj tovább gyakorolnia, hogy egész biztosan menjen.

– Vihar lesz? Tényleg azt gondolod? – kérdezte végül Katharina. – Olyan meleg van, a szél sem rezdül. Honnan kerekedne vihar ezen a kellemes nyári napon?

Az anyja időnként tényleg rémeket látott. Folyamatosan aggódott, leginkább Papiért és őérte. Vihar, ilyenkor? Katharina kinézett a szoba ablakán. Egyetlen felhőt sem látott az égen.

– Majd meglátod, ebből még lesz valami.

Katharina feltartotta a verőket a levegőbe.

– Ezt mégis miből gondolod? – kérdezte a lány ingerülten.

– Egyszerűen érzem. Olyan nyugalanság van bennem.

– Ó! – Katharina egy legyintéssel nyugtázta a dolgot, majd a két verővel tovább dolgozott a húrokon, egyre gyorsabban és gyorsabban. Az anyja azonban nem hagyta békén.

– Ki tudja, hogy édesapádnak még meddig kell ma a toronyban kitartania, ha jön a vihar. Chatrina, légy olyan jó és vigyél fel neki ennivalót, hiszen ma alig vitt magával valamit.

Szóval innen fúj a szél.

– De vasárnapig meg kell tanulnom ezt a dalt, különben Papi mérges lesz, ha melléütök.

– Később majd tovább gyakorolhatsz, gyermekem. Indulj el időben, hogy hazaérj, mielőtt kitör a vihar. Siess és vigyél kabátot is!

– Kabátot, ebben a hőségben?

Az anyja néha tényleg túlzásokba esett a megérzéseivel.

Máskülönben Katharinának ma kivételesen nehéz volt a darabra koncentrálnia. Minduntalan *óra* kellett gondolnia. A diákra. Már két éve járt a Wyss szabóságba dolgozni, eleinte mint segéd, újabban pedig tanoncként. Ma pedig, amikor a Neumarkton lévő házból az utcára lépett, megszólította a fiatalember. A tűpárnát vitte utána, ami a szoknyája övpántjájáról csúszott le, mert kibomlott a bársonyszalag, ami tartotta. Amint a fiatalember utolérte, mélyen meghajolt.

– A kisasszony is olyan tüskés, mint a bogáncs, amit a tűpárnájára hímeztek? – kérdezte fátyolos hangon, és elvörösödött a füle.

Katharina egy pukedlivel megköszönte a felé nyújtott tűpárnát, és a zöld selyemszalagot ismét a köténye pántjához kötötte. Ha tudta volna, hogy ma még egy fiatalemberrel találkozik, a kötényét már a műhelyben levette volna, és most nem kellene restelkednie. A szűk, csíkos nadrágot és testhez álló kabátot viselő, vékony fiatalember megint megszellőztette nem egészen új cilinderét.

– Salomon Fehr – mutatkozott be – joghallgató.

A hangja sem volt erőteljesebb, mint a lába szára.

– Katharina Ammann – válaszolta mosolyogva –, vagy Chatrina, ahogy mindenki hív.

– És mit keres maga itt?

A diák az épület homlokzatára emelte tekintetét.

– Wyss asszony keze alatt tanulom a szabómesterséget ebben a házban. – Aztán azt mondta a fiúnak, hogy most már mennie kell, mert az anyja várja otthon. – Agyó! – kiáltotta, majd a köténye pántján ugráló tűpárnával a derekán elszaladt. Csak akkor vetett egy gyors pillantást hátra, mikor már a Haus zum Rechnél befordult a Spiegelgasséba. A diák egy kissé lemaradva nézett utána. Katharina már-már integetésre emelte a kezét, amikor eszébe jutott, hogy ezt nem illik. Általában még elidőzött volna a Spiegelgasse kirakatai előtt, de ma túlságosan erősen dobogott a szíve ahhoz, hogy megálljon. Továbbszaladt az utcán, és sokkal hamarabb hazaért, mint máskor. Úgy ki-fulladt, alig kapott levegőt.

Rudolf

Rudolf végigfutott a Krebsgassén, majd a Marktgassén vissza, feltépte a Vogel cukrászda ajtaját, amitől olyan kolompolás támadt, mintha tűzriadó lett volna, majd sorban köszöntötte a délutáni tereferére betért hölgyvendégeket. Vogel asszony is köztük volt. Az övé és a férjéé volt a Marktgasse 5. alatt álló ház és a cukrászda, ahol Rudolf apja mesterlegényként dolgozott.

– Hogy van az édesanyád, Ruedi? – fordult felé Vogel asszony.

– Hoztam neki orvosságot.